

APERITIFE

www.tiff.ro

Publicație oficială a TIFF | # 04 | 14-15 English pages

Luni | 26 iulie | 2021

ISSN 2784 – 3149, ISSN-L 2784 – 3149

BANCA TRANSILVANIA®

Cine-concert

Fargo

by Fragments

(Franța)

Una dintre cele mai bune comedii negre din toate timpurile, Fargo, cu amestecul său exploziv de sânge și umor molipsitor, revine pe marele ecran însoțită de muzica originală a trio-ului francez Fragments.

Cine-concertul *Fargo* by Fragments are loc luni, 26 iulie, de la ora 19:00, la Casa de Cultură a Studenților

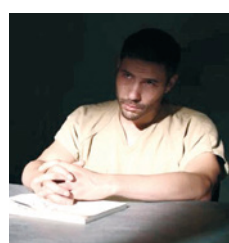
»**Pagina 2**

Weekend spectaculos

Daci liberi și acrobații în deschidere, cine-concert la castel, divertisment pentru toată familia, binging și filme bune.

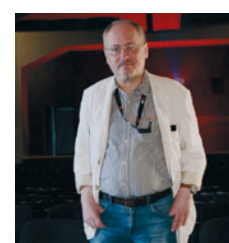
»**Paginile 3, 6 și 7**

Mauritanul

Docudrama lui Kevin Macdonald, bazată pe șocantul volum de memorii *Guantánamo Diary*.

»**Pagina 11**

Nae Caranfil, premiat la TIFF

explică de ce merită să vedem filmul său *E pericoloso sporgersi* într-o versiune restaurată după 30 de ani.

»**Pagina 4**

INFORMAȚII BILETE

VÂNZAREA BILETELOR:

ON-LINE pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, **TIFF 2021**. Biletele cumpărate on-line sau prin aplicație se supun aceluși reguli din politica festivalului.
DE LA CASIERIILE TIFF, începând de luni, 19 iulie 2021:
Cinema FLORIN PIERSC, Piața Mihai Viteazul, nr. 11
Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51
iar din 23 iulie în **Piața Unirii**:
Luni, 19 iulie – joi, 22 iulie: 11:00 – 19:00;
Vineri, 23 iulie – duminică, 1 august: 09:00 – 23:00.

ATENȚIE!

Recomandăm procurarea biletelor online. Vor exista doar trei puncte de vânzare a biletelor, la Cinema Florin Piersic, Cinema Victoria și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus. Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casierile festivalului sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚURILE BILETELOR

- **Bilet de intrare unic** (valabil pentru o singură proiecție) pentru toate categoriile de spectatori: 20 lei.
- **Bilet matineu** (valabil pentru proiecțiile din intervalul orar 09:00 – 14:00): 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile în aer liber:** 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile din cadrul EducaTIFF:** 15 lei
- **Bilet pentru proiecțiile de la Cinema Mărăști și Cinema Dacia:** 15 lei
- **Bilet pentru Gala de deschidere:** 50 lei*
- **Bilet pentru Ceremonia de închidere:** 50 lei*
- **Bilet pentru Concerte, cine-concerte:** 30 lei*
- **Bilet pentru cine-concert: MUM plays Menschen am Sonntag** (Islanda), în cadrul Weekend la Castel: 50 lei*
- **Bilet pentru proiecțiile Film Food:** 150 lei*
- **Bilet pentru evenimentul special Sergei Polunin:** Up, Close and Personal: Categoria A – 300 lei*, Categoria B – 200 lei*, Categoria C – 125 lei*

POLITICA DE ACCES:

Accesul la eveniment se face prin scanarea biletului, printat sau electronic, de pe dispozitivele mobile. Accesul este posibil doar pe baza unui bilet valabil la proiecția respectivă (exceptând copiii sub 3 ani, care nu ocupă un loc individual). Cu 5 minute înaintea începerii oricărei proiecții, se va permite intrarea în sală a deținătorilor de acreditări TIFF care nu au reușit să își procure BILETE DE INTRARE, cu condiția să existe locuri libere în sală. Locurile în sală sunt garantate până cu 5 minute înainte de proiecție. De asemenea, după începerea proiecției, accesul în sală este interzis! Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios, astfel că vă recomandăm să verificați descrierea acestora din programul oficial înainte de a cumpăra biletele. Accesul cu animale de companie este interzis.

ATENȚIE!

Accesul spectatorilor la proiecțiile de film se va face cu obligativitatea purtării măștii pe toată durata evenimentului, conform Hotărârii de Guvern nr. 29 din 14.05.2021.

În cadrul evenimentului special Sergei Polunin: Up, Close and Personal, va fi permis doar accesul persoanelor vaccinate împotriva SARS-CoV-2 pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, a celor care prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR nu mai vechi de 72 de ore și al persoanelor care prezintă rezultatul negativ certificat de o unitate medicală al unui test antigen rapid nu mai vechi de 24 de ore înainte începerii evenimentului.

ÎN CAZ DE PLOAIE:

Biletele cumpărate pentru proiecțiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea. Proiecția zilnică a filmului din PIAȚA UNIRII OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Casa de Cultură a Studenților, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului din IULIUS PARK OPEN AIR va avea loc în aceeași seară la Cinema Mărăști, de la ora 22.30. Proiecția zilnică a filmului de la USAMV, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Cinema Florin Piersic, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului de la UBB Open Air, ora 22.00, va avea loc în aceeași seară la Cercul Militar, de la ora 23.00. Proiecția zilnică a filmului de la CETĂȚUIE OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Cinema Dacia - ora 23.00.

ANULARE BILETE ȘI RAMBURSARE BANI

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea biletelor doar în cazul în care proiecția este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro, respectiv tiff.eventbook.ro.

APERITIFF

Redactor-șef:

Remus Florescu

Redactor-șef adjunct:

Tudor Știrbu

Redactori:

Ion Indolean
Cristi Mărculescu
Anca Grădinaru
Laurențiu Paraschiv
Craița Nanu
Diana Smeu
Ema Onofrei
Ruxandra Predescu

Emanuela Susanu

Bianca Isofache

Maria Bega

Paul Athes

Oana Balaci

Graphic design:

Carmen Gociu

Vasile Pipas

Maria Rus

Tehnoredactare:

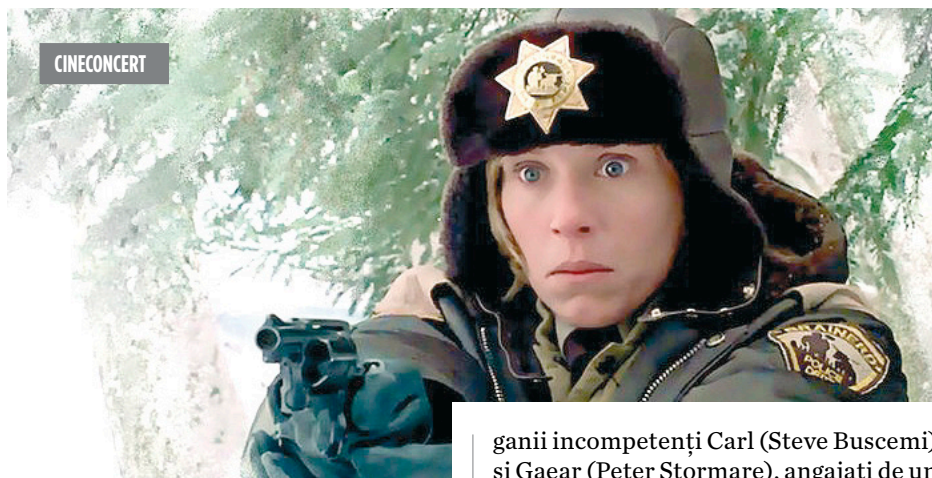
Tyro Digital Foundry SRL

Tipărit la: Garamond

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

Cine-concert Fargo

Probabil că *Fargo* nu mai are nevoie de nicio introducere. Un veritabil clasic noir, recompensat cu două Premii Oscar și inclus de Institutul American de Film pe lista celor mai importante 100 de filme din istoria cinematografului, filmul fraților Coen tocmai a împlinit 25 de ani de la lansare și e mai influent ca niciodată: are în spate nu doar o pleiadă de fani, dar a dat naștere și unui adevărat fenomen în serialul TV cu același nume ajuns acum la al patrulea sezon.

Marge Gunderson (incredibila Frances McDormand), un călător atipic prin universul fără speranță al legendarilor regizori, e o polițistă însărcinată în șapte luni care investighează brutală ucidere a doi colegi din poliția locală. Aceștia au fost omorâți cu sânge rece de către huli-

ganii incompetenți Carl (Steve Buscemi) și Gaear (Peter Stormare), angajați de un lacom vânzător de mașini, Jerry Lundegaard (William H. Macy), pentru a-i răpi soția, pe Jean (Kristin Rudrüd). Planul lui e ca socrul Wade (Harve Presnell) să se debaraseze de o recompensă de un milion de dolari, iar el să rămână cu o mare parte a banilor după ce-i va plăti pe răpitori o sumă modestă. O poveste atât de absurdă încât nu putea fi credibilă decât dacă era „adevărată”. Una dintre cele mai bune comedii negre din toate timpurile, *Fargo*, cu amestecul său exploziv de sânge și umor molipsitor, revine pe marele ecran însoțită de muzica originală a trio-ului francez Fragments. O infuzie de texturi electronice și ambientale, îmbinate armonios cu elemente post-rock, universul sonor al artiștilor francezi de la Fragments îi va însoți pe cinefili și nu numai într-o călătorie vibrantă prin peisajele înghețate ale Minnesotei, care abia așteaptă să fie revizitate.

Cine-concertul *Fargo* by Fragments are loc luni, 26 iulie, de la ora 19:00 la Casa de Cultură a Studenților.

Alexandra Felseghi

Premiul publicului TIFF.20

BAROMETRUL GENERAL

Complet necunoscuți	4.78
Un loc ca oricare altul	4.71
Trupa de intervenție	4.69
Dineu cu vecinii de sus	4.66
Străjerii Deltei	4.61
Cavalerii Dreptății	4.51
Maya	4.48
Cine are dreptate?	4.45
Mutra	4.43
Împotriva curentului	4.43

COMPETIȚIE

Norul roz	4.30
Vânătorul de balene	4.16
Ultima baie	3.89
Pietricele	3.86
Marygoround	3.46
Privește către cer	3.25

Agenda zilei

26
07

CASA TIFF

11.00 TIFF TALK cu echipa filmului *Tata mută munții*
17.00 InspiraTIFF cu Nae Caranfil
22.30 Concert Ana Coman

Locații TIFF 2021

- 1 → **CINEMA FLORIN PIERSC**
Piața Mihai Viteazul, Nr. 11
- 2 → **CINEMA VICTORIA**
B-dul Eroilor, Nr. 51
- 3 → **CINEMA ARTA**
Str. Universității, Nr. 3
- 4 → **CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR**
(CCS) Piața Lucian Blaga, Nr. 1-3
- 5 → **PIAȚA UNIRII OPEN AIR**

- 6 → **IULIUS PARC OPEN AIR**
Str. Alexandru Vaida Voevod, Nr. 53 B
- 7 → **CERCUL MILITAR**
B-dul Eroilor, Nr. 51
- 8 → **CINEMA MĂRĂȘTI**
Str. Aurel Vlaicu, Nr. 3
- 9 → **CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR**
Str. Bucegi, Bl A1
- 10 → **MUZEUL DE ARTĂ**
Str. Piața Unirii, Nr. 30
- 11 → **USAMV OPEN AIR**
Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară
Calea Mănăștur 3-5

- 12 → **UBB OPEN AIR**
Curtea Universității Babeș Bolyai
Acces din Strada Ion I. C. Brătianu, Nr. 2
- 13 → **PARC POLIGON FLOREȘTI**
Strada Sub Cetate, Nr. 13, Parcul Poligon, Florești
- 14 → **CETĂȚUIE OPEN AIR**
Strada Călărașilor, Nr. 1 D
- 15 → **CASTELUL BĂNFFY BONȚIDA**
Dj161, Localitatea Bonțida
- 16 → **ARKHAI SCULPTURE PARK VLAHA**
Strada Principală Nr. 442, Localitatea Vlaha
- 17 → **BISERICA PIARISTĂ**
Str. Universității, Nr. 5

PUNCTE DE REPER

- A → Biserica Sfântul Mihail
- B → Biserica Reformată-Calvină
Str. Mihail Kogălniceanu nr. 21
- C → Bastionul Croitorilor
Str. Baba Novac nr. 2
- D → Teatrul Național
- E → Casa TIFF
Str. Universității nr. 6

TIFF Moments

Primul weekend al TIFF. 20 a fost fabulos! Festivalul abia a început

Daci liberi și acrobații la Gala de deschidere, cine-concert la castelul de la Bonțida, distracție pentru toată familia la Cetățuie Open Air, binging la cinema pentru generația 2.0 și multe, multe filme bune. Foarte pe scurt, acesta a fost primul weekend în care a TIFF a aniversat cea de-a 20-a ediție.

23.07—01.08.2021
Cluj-Napoca

Bileta pe
eventbook.ro

TIFF
Official App

TIFF.RO

FILM

FOOD

<p>Luni 26 iulie</p> <p>18:30, Cercul Militar REȚETA ECHILIBRULUI THE RECIPE FOR BALANCE r. Oscar Bernacer Spania, 70'</p> <p>20:30, VISUIN @Casa TIFF Cină pregătită de Chef Bogdan Vavrita Eveniment prezentat de LIDL</p>	<p>Marti 27 iulie</p> <p>18:30, Cercul Militar CLUBUL DE GASTRONOMIE THE FOOD CLUB r. Barbara Topsøe-Rothenborg Danemarca, 98'</p> <p>20:30, Da Pino-Back yard Cină pregătită de Chef Sergiu Giulean și Chef Genna Marco</p>
<p>Miercuri 28 iulie</p> <p>18:30, Cercul Militar RESTAURANTUL FAMILIEI ARZAK ARZAK SINCE 1897 r. Asier Altuna Spania, 70'</p> <p>BLID r. Răzvan Sima România, 19'</p> <p>20:30, Samsara Foodhouse Cină pregătită de Chef Ionuț Crișan Eveniment prezentat de NESPRESSO</p>	

Nae Caranfil, premiat la TIFF: „Trecând prin festival, înțelegi de ce vezi atât de puține filme bune la mall”

Nae Caranfil va primi, anul acesta, la TIFF, Premiul de excelență. *E pericoloso sporgersi*, filmul său care împlinește 30 de ani, va fi proiectat pentru prima oară la Cluj, într-o versiune restaurată.

Ești un obișnuit al TIFF-ului, majoritatea filmelor tale au avut premiera aici. O poveste memorabilă de festival?

Avanpremieră mondială cu *Restul e tăcere*, la 12 noaptea, concomitent cu party-ul oferit de HBO. Sala de cinema numită (azi) „Florin Piersic”, arhiplină. În așteptarea proiecției, un entuziasm de nedescris, aproape suspect; mă gândesc că mulți dintre spectatori aterizaseră direct de la cocktail, deja „binedispuși”.

Răsetele au explodat de la primele titluri de generic (băgasem niște formulări pompoase, de început de secol XX, cu ridicolul aferent) și au continuat pe toate cele 140 de minute ale filmului – era un răs contagios, care puncta chiar și momente sau replici ce nu se doreau funny. La un moment dat, personajul regelui Carol întreabă ce anume face un regizor de film, cei din jur se grăbesc să-i ofere explicații aproximative, dar regele insistă: dacă fiecare din echipa de filmare are rolul său bine stabilit, „ce-i mai rămâne de

făcut băiatului ăsta?”. Aici s-a răs. A fost cel mai nedorit hohot de răs din toate cele pe care le-am declanșat în public, ca cineast... Mi-am luat capul în palme și am asistat neputincios la dezastru: înecat sub râsete și aplauze, răspunsul servit de pro-

tagonist – „Eu domnesc, Sire!” – nu s-a mai auzit. Și era replica de forță a filmului, care pe lângă savoarea paradoxului, sintetiza și întreaga morală a poveștii.

La sfârșit, un distins critic de film (care din întâmplare îmi era și tată) m-a

certat, spunându-mi că ar fi trebuit să anticipez răsul și să creez o pauză înainte de livrarea replicii decisive. Am obiectat, spunându-i că proiecția din acea noapte fusese una profund atipică, și că în toate cele ce vor urma, un asemenea accident nefericit nu riscă să se mai producă. Și am avut dreptate. Sala de la TIFF din acel an 2007 fusese atât de zgomotos partizană încât, involuntar, ajunsese să saboteze filmul.

Ești un bun povestitor de bancuri. Care e cel mai bun banc cu Nae Caranfil pe care l-ai auzit?

”Știi bancul cu Nae? N-a ieșit nimic!” (de la o fată cu care nu s-a înfiripat o idilă).

Debutul tău *E pericoloso sporgersi* face în curând 30 de ani și e proiectat pentru prima oară la TIFF într-o versiune restaurată. De ce ar trebui să-l (re)vedem azi?

Pentru că e un film recalcitrant, care nu vrea să iasă la pensie înainte de 70 de ani. Și – sper eu – nici atunci.

Trei motive pentru care cineva care nu a mai fost niciodată la TIFF ar trebui să vină la festival.

Unu: trecând prin TIFF, înțelegi de ce vezi atât de puține filme bune la Mall. Doi: guști plăcerea vinovată a câtorva beții nocturne în care se discută exclusiv cinema. Trei: pentru că după ce treci prin TIFF, simți imperios nevoia să-ți iei un adevărat concediu de odihnă!

Expert în soluții software de business ERP & CRM & WMS & BI

Profită de provocarea oportunitatea transformării digitale

Alege soluțiile software care eficientizează afacerea ta.

www.bitsoftware.eu

BITSoftware - partener de digitalizare | Tel: 0368 412120 | E-mail: office@bitsoftware.ro

Primul film important din cariera cinematografică a lui Nae Caranfil ne aduce în prim-plan povestea dramatică a trei destine, aparent eterogene. Firul narativ este împărțit triunghiular, între Cristina (eleva), Dino (actorul) și Horațiu (soldatul). Filmul urmărește fiecare poveste în parte, prezentând astfel triunghiul amoros din toate perspectivele posibile.

E pericoloso sporgersi prezintă drama unei societăți în care obligația stă înaintea dorinței personale. Cristina e nevoită să se mărite cu Horațiu, cu toate că e îndrăgostită nebunește de Dino. Dorința ei de a fi o actriță de mare succes este distrusă de datoria morală și de așteptările sociale ridicole la care era supusă. De altfel, dincolo de alegoriile fin expuse de Ca-

ranfil, putem observa o realitate sumbră a paternalismului, în care femeia e subjucată așteptărilor societății conservatoare.

Pentru 1993, momentul apariției lui *E pericoloso sporgersi*, povestea filmului aduce o nouă perspectivă în cinematografia românească, abordând subiecte diferite față de cele cu care ne obișnuise „vechea gardă” a filmului din România și prefigurând, probabil, momentul de cotitură pentru nașterea noului val în cinematografia autohtonă.

E pericoloso sporgersi, 1993, r. Nae Caranfil, Distribuția: Natalie Bonifay, George Alexandru, Marius Stănescu, luni (26 iulie), USAMV Open Air (21:45), vineri (30 iulie) - Cinema Măraști (19:30)

Paul Athes

David Bonneville

„Oricine se poate regăsi într-o anumită măsură în această structură familială deteriorată”

David Bonneville (42 de ani) își prezintă la Cluj debutul în lungmetraj, *Ultima baie*, o dramă intensă care discută despre ițele credinței, dificultatea menținerii altruismului și dulceața solitudinii.

Este un film special, delicat ca o pralină cu ciocolată amară, care te transportă într-o altă lume, atemporală, unde problemele și traumele personajelor devin universal valabile. Josefina, o femeie aflată la vârsta a doua, pe cale să depună jurământul călugăresc, se vede nevoită să se întoarcă în casa părintească, pentru a-l îngriji pe nepotul ei minor. **AperITIFF** a discutat cu realizatorul peliculei *Ultima baie* și a aflat amănunte interesante din timpul turnării filmului, ce a simțit după proiecția sa de la Cluj, dar și ce reprezintă *The last bath* pentru el.

familie fericită, cu o legătură puternică; există întotdeauna acel „ce-ar fi dacă”. Te poți pune mereu într-o stare diferită, când simți viața celorlalți prin intermediul filmului. Iar dacă provii dintr-o familie destrămată, dacă ai avut vreodată probleme cu membrii familiei tale, vei putea să te raportezi la poveste și probabil să te identifici cu personajele.

Este, de asemenea, o poveste despre lipsa afecțiunii, căutarea afecțiunii, relația cu Dumnezeu, cu spiritualitatea și dragostea fizică, erotică sau familială. Cred că este și despre transcendență. Sunt multe teme care încapsulează povestea, care o fac atrăgătoare, complexă și satisfăcătoare.

Cum ai simțit prima proiecție la TIFF? Cum ai simțit energia sălii?

Am simțit că există o energie bună. Am avut o sală aproape plină, lucru foarte măgulitor. Când am intrat în sala de cinema și am văzut atât de mulți oameni, m-am simțit ușor anxios, pentru că erau atât de mulți ochi care mă priveau când introduceam povestea, apoi atât de mulți ochi care priveau ecranul, atât de multe momente de tăcere. Am simțit că au existat și reacții de râs în unele părți ale poveștii – ceea ce am fost destul de amuzant fiindcă folosesc mult umor subtil, care este acolo pentru a ușura tensiunea, pentru a echilibra momentele mai dramatice și intense. Deci, da, mi-a plăcut să aud acele râsete și am simțit că oamenii sunt atenți, pentru că a fost și multă tăcere. Și nimeni nu a ieșit din sală, ceea ce a fost uimitor.

Ce te-a făcut să nu mai crezi? Un anumit lucru sau lucrurile s-au adunat în timp?

Cred că la un moment dat m-am întrebat... mă întrebam prea mult și citeam prea mult despre religie și vorbeam despre asta cu mulți oameni și apoi am spus, „Ok, e timpul să mă opresc pentru că am atât de multe întrebări și mă îndoiesc atât de mult”; lucruri de care chiar mă îndoiam încă de când eram copil. La 15 ani am ajuns la un punct în care am spus: „destul, nu mai pot continua așa, simt că nu asta e soarta, calea mea”.

Traumă - cât de important este acest cuvânt pentru povestea ta?

Cred că este destul de important, în special trauma care a determinat aceste două surori să urmeze o cale diferită în viață. Este o traumă pe care publicul mai multe o ghicește, fiindcă nu este prezentată explicit și nu se vorbește niciodată despre ea. Nu o vedem, ci o simțim.

David Bonneville s-a născut în 7 noiembrie 1978 în Porto, Portugalia. Este regizor și scriitor, a cunoscut pentru *O Último Banho - The Last Bath* (2020), *Cigano* (2013) și *Heiko* (2008).

Ion Indolean

Minciuni și adevăruri omise, paradoxuri și multă incertitudine. Așa putem descrie și filmul, dar și protagonista filmului. Nu degeaba numele ei se află în titlu.

Adaptare a textului scris de Marguerite Duras, *Suzanna Andler* dezvăluie, treptat, viața nefericită și confuză a unei femei burgheze de 40 de ani, mamă și soție. Încă de la prima apariție în film, Suzanna (interpretată remarcabil de Charlotte Gainsbourg) atrage admirația prin ținuta ei elegantă - o blană superbă animal print și o pereche de cizme negre, până la genunchi - dar și prin atitudinea ei plină de încredere. O femeie *implinită*, vei crede la început. Odată cu trecerea minutelor, însă, va trece și această impresie, pentru că femeia va dezvălui câteva defecte greu de trecut cu vederea. În cazul ei, minciuna capătă valențe imense de care nu poate, nu

știe cum și poate că nici nu vrea să scape. Chiar dacă își dorește să fie iubită și să iubească cu adevărat, atitudinea față de sine și de ceilalți nu-i va permite să-și atingă scopul. Nici sincerele sentimente pe care amantul ei le mărturisește nu o conving, nici sfaturile venite din partea soțului ei *îndepărtat*. Furtuna interioară care are loc în *Suzanna* este subliniată puternic de partea sonoră folosită în film: Katsuya Yokoyama, *The Art of Shakuhachi*; notele atât de profunde produse de tradiționalul flaut japonez din lemn îți răscolesc sufletul, determinându-te să simți o parte din tumultul trăit de complicata femeie.

Filmul *Suzanna Andler* (2021) poate fi văzut luni, 26 iulie, de la ora 17:30, la Cinema Victoria și vineri, 30 iulie, la ora 16:00, la Casa de Cultură. Regia: Benoit Jacquot. Cu: Charlotte Gainsbourg, Niels Schneider

Emma Onofrei

COMPANIA DE APĂ
SOMEȘ S.A.

APA ESTE VIAȚĂ, APA ESTE NATURĂ.
Compañia de Apă Someș
îmbrățișează valorile ecologice
și prezintă proiecțiile eco la TIFF 2021.

#împreunăprin film

Cum a fost primul weekend la TIFF.20

Am ales să merg la Bonțida pentru că, oricum, măcar un weekend la Castel trebuie trecut în fiecare agenda de la TIFF, iar oferta de cine-concert, „People on Sunday” cu muzica celor de la MUM, a părut foarte interesantă. N-am fost dezamăgit, a fost o alegere foarte bună! Recomand oricui să încerce experiența unui eveniment cinematografic în decorul special al domeniului Banffy.

Adrian V., București (foto)

Eu și iubitul meu mergem mereu la filmul de deschidere. E o tradiție, pentru că așa ne-am și cunoscut, în 2015, la proiecția „Povești trăsnete”, și a început cea mai trăsnetă poveste, a noastră! Așa că nu ratăm nici o deschidere din Unirii, indiferent de vreme sau filmul care e programat. Selecția nu ne-a dezamăgit nici de data asta, de-acum o să ne uităm cu mai multă atenție la vecini!

Alexandra I., Cluj-Napoca

Eu am fost cu fetița la o nouă locație, cea de la Cetățuie, lângă Belvedere. Nu am stat la filme, dar cea mică s-a distrat foarte bine cu activitățile propuse. Să spuneți organizatorilor că a fost o idee foarte bună să facă locul acesta în oraș! Ne-am distrat foarte bine și sper să-l regăsim în continuare!

Mirela C., Cluj-Napoca

Primul weekend la TIFF s-a terminat - deja! - dar ecourile lui rămân în amintirile participanților. Pe unele dintre ele le-am înregistrat și noi, întru inspirație pentru următoarele zile de festival! Încercați, experimentați, bucurați-vă de TIFF!

Adrian, din București, a fost încântat de cine-concertul MUM de la Bonțida. FOTO: Roxandra Predescu

Festivalul dă orașului un vibe de vacanță chiar dacă tu locuiești aici. Îmi place foarte mult acest lucru. Dintr-odată, parcă toată lumea e interesată de același lucru. Cred că sunt cinci ani de când vin la TIFF și mereu încerc să prind câteva filme pe sezon.

Roxana P.

Deschiderea galei TIFF mi-a plăcut foarte mult, cum a fost organizată, show-ul. Și filmul mi-a plăcut, chiar foarte mișto. Vin în fiecare an pentru atmosferă pentru că vin oameni de peste tot.

Anca R.

O chestie faină la TIFF ce se întâmplă în fiecare an este că vin oameni de douăzeci de ani. De-a lungul timpului am început să-i recunosc pe stradă și mai ales de aici, pe cei de la ticketing. Sunt seniori, mari fani TIFF, care continuă să vină. Mă bucur de fiecare dată să-i revăd și cred că asta contribuie foarte mult la farmecul festivalului. E o mare comunitate de oameni care împărtășesc aceeași bucurie.

Valentina, 22 de ani (e implicată în TIFF de 4 ani, acum este la ticketing)

EFF
EUROPEAN
FILM FACTORY

Cinema
is the new
school

europeanfilmfactory.eu

@eu_FilmFactory

Concert MUM la Bonțida. Ca-n nopțile bune de TIFF...

A fost proiecția *Oameni duminică*, cu acompaniamentul live al trupei MUM, în decorul extrem de cinematografic al castelului Bonțida, sub o lună aproape plină. De mai bine de un an n-am stat în așa mare de mulțime. Și pioasă - față de cinema-ul vechi. Ce bine m-am simțit! A fost plin: publicul de toate vârstele a rezistat frigului (mai era puțin și scoteam aburi din gură) ca, în final, să-i aplaude frenetic, unii chiar în picioare, pe cei doi muzicieni. Până și câinele domeniului, care latră iritant, a tăcut, pacificat de atmosferă.

Despre film, am mai scris. De muzică, mă temeam: poate ridică sau distruge un film mut. Însă islandezii au fost la înălțime: beat-urile lor electronice optimiste, solare, s-au potrivit la fix cu acest hibrid

docu-ficțiune energic, ironic și modern. „Așa duminică aș vrea și eu” - am auzit pe cineva spunând, invidios pe orașenii de acum aproape un secol. Azi, ne petrecem mai mult timp în interior, în vastele noastre apartamente, cu plasmă și Dolby surround. Atunci, mulți dintre cei 4 milioane de berlinezi trăiau în chichinete, se îngheșuiau eleganți în autobuze și se pregăteau ca de-o sărbătoare pentru fiecare duminică: ieșeau la picnic cu pick-up portabil, înotau, mâncau, pedalau la hidro-bicicletă sau vâsleau în caiac, flirtau, râdeau, în timp ce copiii se jucau liberi și goi. Muzica, spațiul, ecranul, spectatori de sâmbătă seara, toate mi-au dat o stare de bine mai ceva ca un film hollywoodian.

Anca Grădinaru

Cum a fost maratonul de binging la *Trupa de intervenție*

Poate cinematograful să ofere aceeași senzație de vizionare a unui film serial ca propria canapea din sufragerie?

De multe ori auzim afirmația „experiența din sala de cinema nu poate fi egalată cu cea din propria casă”. De la ecranul imens, adecvat tehnic pentru producțiile curente, sonorizarea bună, la atmosfera întunecată ce absoarbe complet spectatorul în dimensiunea filmului, cinema-ul are farmecul lui incontestabil. În ultimii zece ani, platformele de streamig au devenit din ce în ce

mai populare pe plan internațional. Odată cu creșterea numărului de abonamente virtuale, disputele legate de viitorul sălilor de cinema s-au amplificat și continuă să o facă. Cu ce vin aceste companii în plus este ideea de serial: noi putem vedea un episod de aproximativ 45 de minute seara după serviciu sau, dacă ne ține energia, putem face maraton cu întreaga serie în câteva zile.

Dar aş pune o întrebare: poate cinematograful să ofere aceeași senzație de vizionare a unui sezon ca propria canapea din sufragerie?

Pe 24 iulie, la ora 18:00 în incinta cinematografului Victoria a început proiecția serialului *Trupa de intervenție* semnat de Isabel Peña și Rodrigo Sorogoyen. Producția spaniolă dezvăluie riscurile meseriei de polițist, respectiv de jandarm,

escrocheriile politice și, nu în ultimul rând, raportul dintre civili și angajații statului. Primul sezon apărut în 2020 are șase episoade, cinci ore jumătate de conținut audio-vizual. E greu de crezut că un om ar avea suficientă răbdare sau stare de spirit să petreacă atât de mult timp fără oprire la cinema. Povestea are suspans, iar personajele sunt construite astfel încât spectatorul să știe de partea cui să fie.

Aud șoapte, râsete și câte un „hi” (speriat) ce mă fac conștient de prezența mea într-un loc public. Este prima oară când văd lumea cum se uită la întreaga listă de credite în așteptarea unui nou episod (butonul intitulat *următorul* saucek de ieșire din sală nefiind variante accesibile). Primele două episoade trec repede. Se aprind luminile ce anunță pauza de 15 minute. Publicul iese la țigară să dezbătă soarta protagoniștilor, potențiale continuări. Reveniți pe probabil aceleași locuri, continuă vizionarea. Până la final încep să-mi fie cunoscute toate fețele din sală. La a doua (și ultima) pauză pare că rutina deja s-a implantat în noi. Nimic rău în asta, ci mai degrabă o acceptare și o adaptare la format.

Nu pot să vorbesc în numele celorlalți, însă personal nu am simțit când au trecut aproape șase ore. Da, poate n-am avut confortul și intimitatea apartamentului meu, dar acel farmec despre care vorbeam face ca experiența să fie de neratat. Și, poate, în viitor, cine știe, vizionarea unui serial la cinema o să fie un lucru obișnuit.

Trupa de intervenție / Antidisturbios (2020, Spania). Regia: Isabel Peña și Rodrigo Sorogoyen. Cu: Vicky Luengo, Raúl Arévalo, Álex García, Hovik Keuchkerian

Bianca Isofache

COMPETIȚIE

Asta-i viața

Debutul regizorului spaniol David Martín de los Santos, *La vida era eso / That Was Life* are toate ingredientele unui basm. Doar că Făt Frumos este Maria, o doamnă respectabilă de vârsta a treia, care într-o zi primește chemarea spre necunoscut, zmeul este Florin Piersic Jr., delicios de sec în rolul unui motociclist, proprietar de bar în colț de Spania și de lume, iar prințesa moare la început.

Uneori viața îți dă câte un șut care are darul de a te scoate din cotidianul confortabil. Asta i se întâmplă Mariei când, într-un spital din Belgia, tână internată în salon cu ea moare rapid. Între cele două se legase o prietenie, iar Maria se trezește brusc ridicată de la statutul de colegă de suferință, la cel de aparținător. În ciuda familiei, femeia părăsește Belgia și se lansează într-o călătorie prin Spania rurală, în căutarea familiei tinerei.

Când ai un protagonist la o vârstă atât de respectabilă, senzația e că povestea poate merge doar pe un împământenit făgaș. Regizorul însă se/ne eliberează de

constrângeri și demonstrează că se poate orice, important este să te urnești și să ai curajul de a vedea obstacolele ca posibile oportunități, ceea ce personajul nostru face din plin.

„M-am întrebat cum privim oamenii din acea generație. Pentru că de cele mai multe ori suntem atât de blocați în rolurile noastre de copii, încât nu reușim să-i vedem dincolo de rolul de < părinte >”, spune regizorul într-un interviu pe Cineuropa.

Primim, așadar, un road trip agale, amuzant și emoționant, cu bunica Maria care devine femeia Maria, iar realizarea asta se simte ca o superputere. Regizorul filmului va fi prezent la finalul ambelor proiecții pentru discuții cu publicul.

Asta-i viața / La vida era eso (Spania, Belgia, 2020), regizat de David Martín de los Santos, cu Petra Martínez, Florin Piersic Jr., Anna Castillo. Filmul rulează luni, 26 iulie, de la 20:30 și miercuri, 28 iulie, de la 15:30, la Cinema Florin Piersic.

Crăița Nanu

hello,
oraș plin cu cinefili

Ne-a fost
dor de tine!

hello,
Priceless®

ZILELE FILMULUI ROMÂNESC

Toni și prietenii săi Ciné-vérité-ul de acasă

O mică echipă de filmare este în căutarea lui Toni Oniga, o legendă a cartierului pe care n-a întâlnit-o niciodată, dar despre care a auzit numai lucruri bune

Rebecca (Ilinca Hârnuț), Florin (Emil Mandac) și Iulia (Cătălina Moga) încep filmările documentarului propunându-și din start că vor să afle cine este Toni. Pentru a-l cunoaște, fac pași mărunți, uneori nu foarte precauți, în jurul prietenilor și familiei lui. Și totul este filmat din mers.

Cel de-al doilea lungmetraj al lui Ion Indolean explorează cu foarte mare libertate această comunitate a cartierului, care atunci când nu este la job-ul de zi cu zi (fie el într-un magazin mixt sau la shaormeria din colț), se încălzește la aparatele din sala de sport sau testează drone în parcuri. Echipa de filmare se ține scai de toate aceste personaje apropiate de Toni, iar Rebeca este cea care conduce seria întrebărilor, într-un așa fel încât ajunge să compromită chiar împachetarea filmului în cele din urmă. Nu numai stilul de filmare, subiectul – acela al realizării unui film documentar de tip gherilă – impun această grație

a spontanului, ci mai ales interacțiunile dintre personaje. Indolean și scenaristul Adrian Cârlegea imaginează personaje destul de excentrice și cu principii morale foarte exacte. Fiecare știe ce vrea, iar în momentul în care Rebeca și colegii săi încalcă niște limite, amicii lui Toni sunt pregătiți să riposteze. Iar dialogul face multă cinste acestor interacțiuni – este fluid, ironic și imprevizibil.

Toni și prietenii săi ar fi putut fi un film fără Toni – construit doar din interviuri despre el, care să proiecteze ipoteze despre cum arată, ce face în timpul liber etc. Dar Toni apare lejer în cadru, deloc surprins de faptul că trei necunoscuți sunt în sufrageria fratelui său, filmându-l. Apoi lasă pungile de cumpărături și pleacă plictisit, spre disperarea Rebecăi. La capătul drumului, nimeni nu află mai nimic despre Toni, dar este frumos modul în care echipa de filmare alunecă de la un prieten la altul și își chestionează abordarea în

același timp. Filmul sugerează de multe ori pașii greșiți pe care îi face echipa în filmarea documentarului lor pe fușerite, însă nu devine niciodată pedant. Aici este ajutat de distribuție – aproape toți actorii au aerul că abia s-au trezit și abia au apucat să-și bea cafelele, dar știu precis ce este de făcut și reușesc foarte bine.

Toni și prietenii săi poate fi văzut luni, 26 iulie, de la ora 19:30, la Cinema Arta și joi, 29 iulie, de la ora 18:15, la Cercul Militar. An 2020. Regizor: Ion Indolean. Cu: Ilinca Hârnuț, Emil Mandac, Cătălina Moga, Alexandru Ion.

Diana Smeu

EDUCATIFF

Micul astronaut

Să ai un tată astrofizician poate fi cel mai cool lucru din lume. Joseph, de 11 ani, un băiat munte de creativitate și îndrăzneală, este extrem de mândru de părintele lui. Însă atunci când află că tatăl a renunțat la misiunea în spațiu pentru a sta cu el, decide să facă tot ce-i stă în putință pentru a-i demonstra părintelui că anumite vise merită duse la îndeplinire.

Totul se petrece la o școală nouă, în ajunul unui concurs de experimente științifice. Cu îndârjeala copilului căruia i se spune că nu are voie, Joseph face echipă cu Emma, cea mai cuminte dintre colegi. Cei doi purced în a găsi cele necesare proiectului unui balon cu heliu, din care plănuiesc să se arunce cu parașuta odată ce vor fi atins recordul de înălțime setat

de Kittinger în anul 1960. Pentru asta le trebuie logistică, spațiu și, nu în ultimul rând, să nu afle absolut nimeni de proiect.

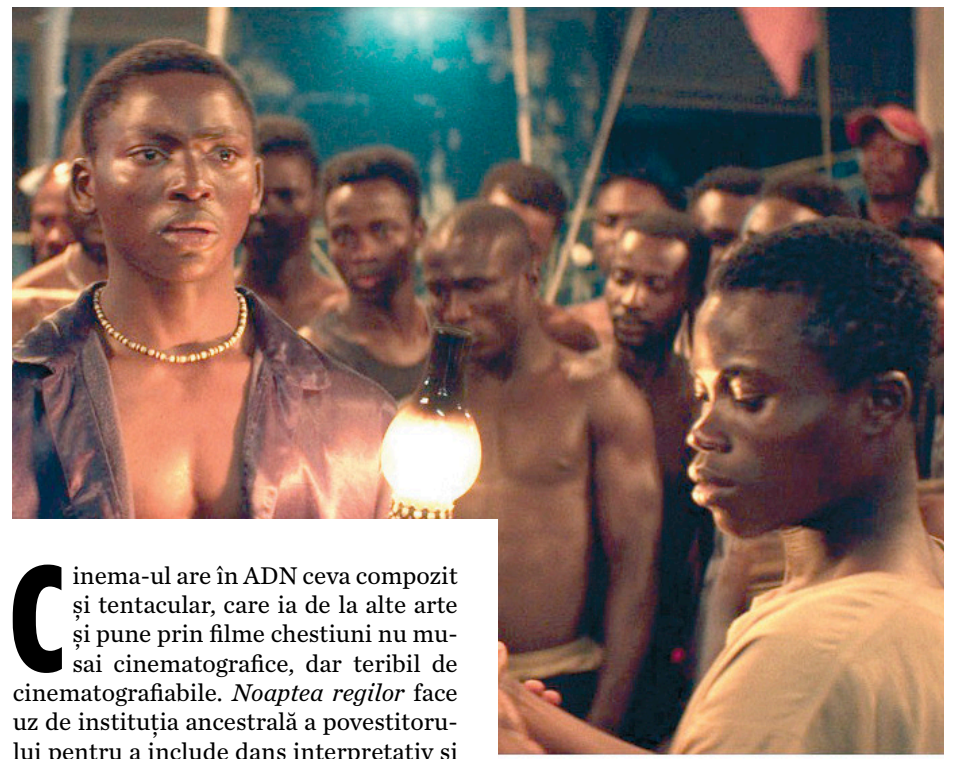
Cu acțiunea plasată în anii '80, o imagine care aduce aminte de atmosfera filmelor lui Wes Anderson și personaje ce par înrudite cu eroii din *Goonies* sau *Stand by Me*, *Spaceboy*, filmul de debut al regizorului belgian Olivier Pairoux, este o minunată aventură, de savurat de copii și părinți deopotrivă.

Micul astronaut / Spaceboy (Belgia, 2020), regizat de Olivier Pairoux, rulează luni, 26 iulie, de la 10:30, la Cinema Florin Piersic și marți, 27 iulie, de la 12:00, la Cinema Dacia-Mănăștur.

Crăița Nanu

SUPERNOVA

Noaptea regilor

Cinema-ul are în ADN ceva compozit și tentacular, care ia de la alte arte și pune prin filme chestiuni nu numai cinematografice, dar teribil de cinematografiabile. *Noaptea regilor* face uz de instituția ancestrală a povestitorului pentru a include dans interpretativ și exotisme narative în ceva ce ar fi putut fi un banal film despre lupta pentru putere dintre zidurile unei pușcării. Dar pușcăria este undeva, pierdută în jungle, gardienii sunt aproape absenți, iar protagonistul din *Noaptea regilor* este mai mult un pretext pentru o grămadă de simulări și simulacre, intersectate meta pe ritmuri arhaice și ghidate de un ritual brutal.

Descrierea asta poate sună complicat, poate pretențios, dar filmul lui Philippe Lacôte este simplu și fascinant, accesibil și de urmărit cu sufletul la gură. Băiatul care își povestește viața și încearcă să devină noul povestitor al penitenciarului. Este o Șeherezadă într-un fel de Carandiru ultra-violent, ghidat de reguli și coduri care par a proveni din vremuri imemorabile. Șeful pușcării nu este și șeful gardie-

nilor, povestea pe care o spune băiatul și dansează ascultării nu este (doar) a băiatului. Ritmul în care frontierele dintre comploturile criminale și pregătirile rituale se disipează și amestecă cu un trecut ficționalizat este atât de just reglat, încât *Noaptea regilor* este într-o ligă foarte selectă, a filmelor despre povești și povestitori, care creează mitologie pe măsură ce secvențele se scurg pe ercan.

Noaptea regilor / La nuit des rois (coproducție Franța, Coasta de Fildeș, Canada, Senegal) rulează luni, 26 iulie, la Cinema Dacia Mănăștur, de la ora 20:30. Regia: Philippe Lacôte. Cu: Koné Bakary, Steve Tientcheu, Rasmane Ouedraogo.

Cristi Mărculescu

Mihai Chirilov „Viața bate filmul uneori, dar filmele despre pandemie de la TIFF bat lejer viața din pandemia noastră cea de toate zilele”

Directorul artistic al TIFF este de părere că în vremea asta pandemică, empatia, dimensiunea ei umană și rănilor emoționale pe care aceasta le-a generat ar trebui să conteze cel mai mult

Poate că viața bate filmul uneori, dar filmele despre pandemie de la TIFF (pentru că ele există) bat lejer viața din pandemia noastră cea de toate zilele. Iar asta pentru că din ele lipsesc cu desăvârșire politicul, ideologiile de conjunctură, manipulările presei mainstream și lătratul acuzator de pe Facebook

La fotbal nu-i ca la film. Pe stadionul care a găzduit Europenele, tribunele au fost pline ochi, cel puțin așa s-a văzut la televizor. Nici vorbă de savant calculatul procent de ocupație admis de normele în vigoare pentru evenimente în aer liber.

Microbiștii inflăcărați n-au stat o clipă locului, s-au freat unii de alții, au strigat și vociferat, iar masca obligatorie pentru evenimentele în aer liber a lipsit aproape cu desăvârșire, deși oamenii erau din când în când atenționați s-o poarte.

Să nu credeți că-i condamnați (așa cum fac îndeobște gardienii zeloși de pe Facebook), așa fi procedat la fel, ba chiar așa fi forțat — precum huliganii britanici — intrarea așa cum făceam în anii '90 când la Sala Palatului se dădea în premieră un Daneliuc sau Pintilie și se lăsa cu geamuri sparte. Orice rezerve așa fi avut, mi-ar fi trecut imediat în clipa în care am văzut un politician (altminteri specializat în admonestarea regulată a populației care nu respectă regulile), trăgându-se narcisist și fără mască într-un selfie alături de idolul său fotbalist din copilărie, prezent și el pe stadion. Prost să fii să mai crezi o vorbă din ce spun el și alții asemenea - la urma urma, politicienii nu spun ce gândesc, ci tot ce dă bine în context.

La film e o altă poveste. Aici procentul de ocupare se respectă cu sfințenie, pentru că, nu-i așa, oficialii „susțin”, cantotdeauna, cultura (majorității dintre ei e fix ce le lipsește, oricum). Scaunele trebuie să fie distanțate cu ruleta și, Doamne ferește, să le miști din loc.

Masca este de rigoare, nu contează că între timp ea nu mai este obligatorie în aer liber, iar săracii cinefili stau cumiți pe locurile lor, fără să scoată un sunet. Nu e nici prima, nici ultima aberație dintr-un șir de absurdități care a spălat creiere cu succes de un an și ceva încoace, în numele binelui sanitar colectiv, dar care a reușit aproape imposibilul: acela de a decredibiliza pandemia însăși, prin îndemnuri agresive, conflictuale, nesincronizate, incoerente sau pur și simplu tâmp. Spre deosebire de ediția anterioară care, deși în plină pandemie, n-a presupus nici măcar testare, la ediția curentă n-ai fi putut intra decât dacă ai fi vaccinat (sau testat). Puțin a lipsit s-o vad și pe asta: cultura folosită ca instrument de coerciție în campania de vaccinare.

Oare acesta să fi fost prețul pentru dilatatismul cu care a fost ea comunicată și gestionată de guvern, prin inițiative bombastice gen „Vaccinează-te cu stil la Muzeul Bruckenthal” și deja antologicul verdict „Succesul campaniei de vaccinare se vede în reducerea dorinței de vaccinare”? Să fi fost filmele de TIFF la fel de apetisante ca micii moca din Obor cu care au fost ademeniți necredincioșii într-ale vaccinului? Pentru un tiffar adevărat, în stare să-și vândă un rinichi pentru un bilet în plus la o proiecție sold-out de TIFF, o-nțepătură în plus sau în minus ar fi fost un fleac. Pentru un om obișnuit pe care, de decenii bune, te chinui să-l scoți din inerție și să-l readuci în sala de cinema, șantajul la care ar fi fost supus acum friza ridicolul, iar alegerea lui - libertate versus cultură - ar fi

fost ca și făcută. Și toate astea pentru că, așa cum ziceam, oficialii noștri „susțin” cultura. Unii dintre ei, puțini și cu simț vizionar, o susțin de-adevăratele, și fără determinarea lor, ediția trecută și cea curentă n-ar fi avut loc. Alții însă aproape că au falimentat industria cinematografică actuală. Nu-i vorbă că nici industria care, atunci când nu-i miroase a bine pune repede de o petiție sau un protest, acum trage aer în piept și tace mâlc. Așa cum fac de altfel și protestatarii de serviciu care azi închid ochii, imuni olfactiv la gunoaiile care sufocă Bucureștiul de luni bune, de teamă

că i-ar deranja sau decredibiliza pe primarii cărora le-au dat cu bună știință votul.

Poate că viața bate filmul uneori, dar filmele despre pandemie de la TIFF (pentru că ele există) bat lejer viața din pandemia noastră cea de toate zilele. Iar asta pentru că din ele lipsesc cu desăvârșire politicul, ideologiile de conjunctură, manipulările presei mainstream și lătratul acuzator de pe Facebook, altminteri ipocrit circumscris utopiceii idei de a fi „împreună”. Sunt filme premonitorii (majoritatea au fost scrise și turnate înainte de declanșarea pandemiei: *Norul roz*, *Căinele care nu mai tace*, *Mere*) în care imaginația autorilor s-a concentrat fix pe ce ar fi trebuit să conteze și în pandemia reală: empatia, dimensiunea umană a tragediei și rănilor emoționale pe care aceasta le-a generat. În loc să ne apropie, trista realitate ne-a înstrăinat și mai tare. Poate că măcar ficțiunea ne va aduce din nou împreună.

Unde ești tu, Nanau, să mai faci un *Collectiv* și din criza asta?

Mihai Chirilov

COMPETITION

Pregătire pentru a fi împreună o perioadă nedeterminată

Vizy Márta (Natasa Stork) se întoarce în Budapesta după aproape jumătate de viață petrecută în State ca neurochirurg de succes. Nu se întoarce nici din dragoste de țară, nici pentru vreo reuniune de familie, ci pentru a se întâlni cu anume Drexler János (Viktor Bodó), pe care l-a cunoscut la o conferință medicală din New Jersey. O lună mai târziu după o scurtă dragoste fulgerătoare, trebuiau să se întâlnească în orașul natal, pe Podul Libertății, însă deși Vizy face călătoria peste ocean, Drexler întârzie să apară. Márta nu înțelege ce se întâmplă, astfel că pleacă să-l caute, numai că atunci când îl găsește la spital, acesta nu pare să o recunoască. Stupefiată, Márta se mută înapoi în Budapesta, își ia un job la spitalul la care lucrează Drexler, spre oroarea colegilor care se simt puși la perete de experiența ei, și începe să sape pentru a înțelege ce se întâmplă. Începe să vadă și un psihiatrist, nesigură dacă e Drexler cel care are probleme sau pur și simplu și-a pierdut

mințile și scurta escapadă nici măcar n-a avut loc. Cu o poveste parcă pusă cap la cap de Christopher Nolan, însă mult mai puțin bombastică și care înaintea într-un ritm nu la fel de alert, *Pregătire pentru a fi împreună o perioadă nedeterminată* (*Preparations to Be Together for an Unknown Period of Time*) funcționează ca un remake de Christian Petzold după *Gaslight*, dar cu un *twist* mult mai neașteptat datorită scenariului care își joacă spectatorii pe degete și a eroinei cu expresia ei de nepătruns.

Pregătire pentru a fi împreună o perioadă nedeterminată rulează luni, 26 iulie, de la ora 18:00, la Cinema Florin Piersic, și miercuri, 28 iulie, de la ora 13:00.

Laurențiu Paraschiv

Nu arunca biletul TIFF. În fiecare seară poți câștiga abonamente TIFF Unlimited

Câștigă abonamente TIFF Unlimited cu biletele de festival. În fiecare seară, la proiecția din Piața Unirii, tragem la sorți 10 numere de pe biletele de intrare. Cei selectați vor primi 10 abonamente de o luna la TIFF Unlimited, platforma de streaming video a TIFF. Cum intri în concurs? Trebuie să-ți cumperi bilete la proiecțiile din Piața Unirii cu 24 de ore înainte de ora la care este programat filmul. Numerele sunt trase la sorți pe site-ul <https://www.tragerilasorti.ro>. Câștigătorii pot intra în posesia voucherelor din ziua următoare celei în care a avut loc proiecția, prezentând biletul cu codul câștigător la biroul de ticketing din Piața Unirii, în fiecare zi între 9:00 și 23:00. Împreună cu voucherul de abonament, vor primi instrucțiunile de activare.

Cele 10 bilete câștigătoare din seara de duminică sunt:

9081369371; 7338349795; 6804747902; 5162352323; 2232439958; 3709255601; 5782756357; 2021539510; 6715858846; 7158636718

20 de pahărele pentru TIFF 20

Alcoolul este cauza – și soluția – tuturor problemelor din viață” spunea nemuritorul Homer. Homer Simpson. Iar regizorul Thomas Vinterberg pare de acord cu această filosofie. El și-a bazat scenariul la *Încă un rând* (*Another Round*) pe elucubrațiile psihiatruului norvegian Finn Skarderud care a postulat

că oamenii se nasc cu o lipsă cronică de alcool în sânge (da, chiar așa) și c-ar trebui să păstreze pentru tot restul vieții un nivel constant de intoxicare de 0.05 la mie alcool în sânge dacă vor să fie plăcuți, creativi și să se simtă vii. Pe scurt, ne-ar fi mai bine, dacă am trece prin insuportabila frivolitate a existenței ușor abțiguiți, cât să punem un

tampon între noi și realitate („Nu suntem lucizi” zicea Henry Miller, alt mare bețivan. ”Dacă am fi, urătenia lumii ne-ar răpi mințile într-o secundă”). Dar e atât de greu să nu sari pârleazul de la voios și ciupit, la morocănos și agresiv, când, la TIFF, e atât de multă băutură gratis la petreceri. Dacă reuși, festivalul ar deveni o utopie a înfrățirii cinefile. Însă ar trebui să fug la miezul nopții de la petrecerile nebune, riscând să pierd nu doar pantofii, ci chiar și badge-ul, plus o serie de poze istorice pe Instagram. Așa că rămân, mă transform în cenușăreasă (a se citi „hârcă sarcastică”) și mă apuc să-i spun unui regizor român ce cred cu adevărat despre filmul lui.

La TIFF, nu se consumă în moderație. Nici alcoolul, nici cinema-ul, nici socializarea. De preferință, toate-s tari și nediluate (poate doar cu cuburi de gheață). De aceea, *Încă un rând* e perfect pentru sărbătorirea celei de-a 20-a ediții. În spiritul peliculei, un voluntar ar putea trece printre rânduri cu cocteiluri (sau mai bine cu shot-uri, că ne ia DSP-ul la ochi dacă stăm prea mult fără mască). Cine dă pe gât 20, e eroul ediției. Dacă mai stă în picioare. Dependenții de cinema sunt sfătuiți să-și ia concediu în timpul festivalului, pentru sănătatea lor psihică și profesională.

Încă un rând e pentru cei pe care nu-i deranjează să-și petreacă timpul cu bețivani de vârstă mijlocie. La mine, e un hobby: secretul e să fiu și eu puțin amețită, ca să vorbim aceeași limbă. Poate toleranța mea ridicată se datorează faptului că m-am născut în Moldova. N-am cunoscut pe nimeni să nu bea. Chiar și azi, mama îmi aduce micul dejun cu un pahărel de afinată. „Mama, nu e prea devreme?” „Ce-s prejudecățile astea?” Una dintre amintirile pregnante din copilărie e cea a alambicului tatălui meu care-și făcea treaba, ilegal, pe aragazul din apartament (tata are și el o vorbă memorabilă: „n-am încredere în omul care nu bea”).

Așa că mă simt la TIFF ca pește-n apă cu vin (să mă ierte concetățeanul meu, Păstorel Teodoreanu, care îl găsea o „oribilă mezalianță”, dar mie îmi place și șprițul). La fel ca unul dintre puștii din film, sunt cam timidă și alcoolul mă lecuiește de anxietatea socială și mă face să trăncănesc ca într-un film de Rohmer. Foiletoanele mele de pe la festivaluri au mereu și un damf bahic, ceea ce mi-a atras o anume reputație. Un regizor căruia i-am criticat filmul a protestat c-aș fi o viciată care-și scrie cronicile din ba-

rurile de la Berlin. Mie mi-a sunat ca un compliment. Dar clar, mă supraevalua: nu am capacitatea bukowskiană să-mi compun articolele în fum de bodegă. O fac din camera de hotel, unde nu mă ating de minibar (pentru că, vorba altui filozof, „dictatorul” Sasha Baron Coen, „it’s a fucking rip off”). Cu regizorul asta am devenit prietenă și tot plănuim un scenariu (da, chiar, Gică, mai dai berea aia odată?). Încă nu avem decât idei vagi, dar sper să iasă ceva – la urma urmei, așa cum spune un erou din *Încă un rând*, Rusia a fost construită de oameni care beau vodcă (și nu-mi imaginez că Eisenstein și Pudovkin se alimentau doar cu zel prolecutist). Să vedem ce iese pe lichide mai *light* (probabil, o chestie minimalist-răsuflată tipic românească). Da, da, excesul distruge vieți și cariere, o știm și noi și profesorii debusolați din pelicula lui Vinterberg, loviți de revelația vârstei mijlocii: că nu mai sunt tineri și plin de promisiuni. Dar uneori te întrebi dacă Cassavetes și alții au fost genii în ciuda alcoolismului sau datorită lui? Nu vă așteptați la un film moralizator: danezul a declarat că și-a dorit să facă o „celebrație” a alcoolului și un tribut adus acestuia și figurilor istorice care au izbutit lucruri mari și erau bete mai tot timpul. M-am mirat că i-au dat Oscarul, pentru că, se știe, membrii Academiei iubesc o povăță despre ravagiile băuturii: odinioară au aruncat cu trofeul după *Leaving Las Vegas* și *The Lost Weekend*, după care s-au dus să se facă muci la after-party. Poate va veni și ziua când voi experimenta acest festival în stare de sobrietate și sper să mai fiu în viață ca să pot povesti – și nu o fantomă pedepsită pentru vicii să vadă în perpetuitate doar începutul unor filme (ceea ce, la drept vorbind, n-ar fi foarte diferit de munca de selecționer TIFF). Dar nu se va întâmpla prea curând, atâta vreme cât directorul artistic Mihai Chirilov face cele mai grozave ginuri tonice din lume – și mai are și un cont fabulos pe Instagram pe temă (@gin_chiri). Hai noroc și la mai mare, TIFF!

Anca Grădinaru

TIFF 20
23.07–01.08.2021
Cluj-Napoca

Bilete pe eventbook.ro
TIFF Official App

CINE-CONCERT

TIFF.RO

PRIMUL FILM MUT ITALIAN
LIVE ELECTRONICS DE EDISON STUDIO

INFERNUL
(INFERNO, 1911)

MARȚI, 27 IULIE, 19:00
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Prezentat de: **ISTITUTO italiano DI CULTURA**

MOL

Încă un rând/Another Round, regia Thomas Vinterberg, luni, 26 iulie, 21:45
Parc Poligon Florești, marți 27 iulie, 19:30 Cinema Mărăști.

Slahi, un mauritan care trăiește în Germania și în timp ce se află în vizită în țara natală, e ridicat și aruncat în închisoarea de la Guantanamo Bay în baza unor acuzații foarte vagi.

Bazată pe șocantul volum de memorii *Guantanamo Diary*, docudrama legală a lui Kevin Macdonald urmărește povestea mauritanului Mohamedou Ould Slahi, un presupus recruta al atacurilor de la 11 septembrie 2001, care luptă pentru libertate după ce a fost reținut de către guvernul american timp de 14 ani, în ciuda faptului că nu a fost pus niciodată sub acuzare.

Tahar Rahim e Slahi, un mauritan care trăiește în Germania și care, după atacuri, în timp ce se află în vizită în țara natală, e ridicat și aruncat în Guantanamo Bay în baza unor acuzații foarte vagi. După ce Curtea Supremă decide că prizonierii nu mai pot fi deținuți fără reprezentare legală, Nancy Hollander (Jodie Foster), un avocat al drepturilor omului din New Mexico, și asistenta sa, Teri Duncan

(Shailene Woodley), preiau cazul lui Slahi pro bono, și nesigure de inocența lui, aleg să-l apere în baza violării drepturilor civile. De cealaltă parte, locotenentul Stuart Couch (Benedict Cumberbatch) își pregătește cazul împotriva inculpatului, însă „experimentele” la care descoperă că acesta a fost supus îl fac să se gândească de două ori.

Ce începe ca un captivant film de investigație se transformă într-un festin al violenței odată ce Macdonald începe să jongleze între prezent și trecut, folosindu-se de jurnalele lui Slahi, pe care acesta începe să le trimită lui Nancy și Teri, pentru a ilustra trecutul inimaginabil. Filmate într-un format restrâns, care închide privitorul în celulele de închisoare și camerele de interogare prin care Slahi plimbat de-a lungul vremii, aceste inserții sunt pur și simplu tulburătoare: în timp ce zilele, săptămânile și chiar anii trec, devine destul de clar că oricine ar recunoaște orice lucru nefăcut pentru a evita torturile la care e supus. În final, *Mauritanul* (*The Mauritanian*) e un film emoționant și eficient care condamnă tratamentul deținuților din perioada Bush mai eficient decât orice alt film din ultimii ani.

Mauritanul va rula astăzi, 26 iulie, de la 21:45 în Piața Unirii Open Air, și marți, 27 iulie, de la 21:45 la Parc Poligon Florești.

Laurențiu Paraschiv

Granița morții

Comunismul rămâne un subiect frecvent în filmele românești. Oricâte povești am auzi de la părinții și bunicii ce au trăit acele vremuri tot rămâne loc de lacune. Sentimentul că încă nu deținem toate informațiile e real și persistă, poate din curiozitate sau poate din simpla nevoie de cunoaștere a istoriei naționale. Frica ce a dominat timp de zeci de ani un popor întreg există și acum. Altfel, de ce ar mai exista secrete? Suntem conștienți de teroarele colective, însă mai puțin de cauzile particulare, de oamenii ce au încercat să se lupte cu regimul în propriile lor moduri. *Granița morții* în regia lui Cătălin Apostol dezvăluie o latură umană împinsă de dorința de libertate sau mai degrabă spus, de evadare.

Un ansamblu de interviuri, imagini de arhivă, cadre de la o oră de istorie și chiar reconstituiri istorice este alegerea regizorală de a construi un documentar ce are în prim-plan poveștile de viață ale unor români ce au încercat să ajungă în Iugoslavia. Unii au reușit, alții au sfârșit prin a fi bătuți sau chiar omorâți. Ce aveau în comun era speranța. Au traversat în spaimă țara, lăsând în spate averea și familia. Actul pe care ei l-au desăvârșit poate fi deopotrivă criticat sau apreciat. Însă, înainte de orice verdict, aceste confesiuni merită auzite pentru a recunoaște motivele.

Granița morții (2020), în regia lui Cătălin Apostol, cu actorii John Pârva, Avram Iclozan și Cristina Apostol. Filmul rulează luni, 26 iulie, ora 22:00, la UBB Open Air, și marți, 27 iulie, 19:30, la Cinema Arta.

Bianca Isofache

PROGRAM / LUNI / 26 IULIE

■ CINEMA FLORIN PIERSIC

10:30 EducaTIFF

Micul astronaut (Spaceboy) ●
Olivier Pairoux | 100' | Belgia [3R1]

13:00 Competiție

Norul roz (A Nuvem Rosa)
Luli Gerbase | 105' | Brazilia [3R2]

15:30 Competiție

Ultima baie (O ultimo banho)
David Bonneville | 95' | Portugalia, Franța [3R3]

18:00 Competiție, Ziua maghiară

Pregătire pentru a fi împreună o perioadă nedeterminată (Preparations to Be Together for an Unknown Period of Time)
Lili Horvath | 95' | Ungaria [3R4]

20:30 Competiție

Asta-i viața (La vida era eso)
David Martín de los Santos | 109' | Spania, Belgia [3R5]

■ CINEMA VICTORIA

10:00 Close-up Éric Rohmer

Poveste de iarnă (Conte d'hiver)
Éric Rohmer | 114' | Franța [3V1]

12:30 Focus Serbia

Cine râde de dimineață (My Morning Laughter)
Marko Djordjević | 94' | Serbia [3V2]

15:00 Focus Spania

Nevinovații (Los inocentes)
Guillermo Benet | 100' | Spania [3V3]

17:30 Supernova

Suzanna Andler
Benoit Jacquot | 91' | Franța [3V4]

19:30 Supernova

Ali(e)nare (Falling)
Viggo Mortensen | 112' | Danemarca, Canada, Marea Britanie, SUA [3V5]

22:00 Focus Spania, Lună plină

Ultrainocență (Ultrainocencia)
Manuel Arija de la Cuerda | 96' | Spania [3V6]

■ CINEMA ARTA

12:00 Close-up Éric Rohmer

Poveste de toamnă (Conte d'automne)
Éric Rohmer | 112' | Franța [3A1]

14:30 Ce se întâmplă, documentarule?

Truman & Tennessee: o conversație intimă (Truman & Tennessee: An Intimate Conversation)
Lisa Immordino Vreeland | 86' | SUA [3A2]

17:00 Close-up Éric Rohmer

Genunchiul lui Claire (Le genou de Claire)
Éric Rohmer | 105' | Franța [3A3]

19:30 Zilele Filmului Românesc

Toni & prietenii săi (Toni & Friends)
Ion Indolean | 94' | România [3A4]

22:00 3x3

O lacrimă de față (A Girl's Tear)
Iosif Demian | 84' | România [3A5]

■ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

19:00 Cineconcert

Fargo
99' | Joel Coen, Ethan Coen
SUA | Acompaniat live de
Fragments
(Franța) [3C1]

21:00 Supernova

Domnișoara Marx (Miss Marx)
Susanna Nicchiarelli | 107' | Italia, Belgia [3C2]

■ CERCUL MILITAR

16:00 Focus Spania

Supa de homar (Lobster Soup)
Pepe Andreu, Rafael Moles | 95' | Spania, Islanda, Lituania [3W1]

18:30 Focus Spania, Film Food

Rețeta echilibrului (La receta del equilibrio)
Óscar Bernàcer | 70' | Spania [3W2]

20:30 Supernova

Cei din urmă (The Last Ones)
Veiko Õunpuu | 117' | Estonia, Finlanda, Olanda [3W3]

■ CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

12:00 EducaTIFF

Nahuel și cartea magică (Nahuel y el Libro Mágico) ●
German Acuña | 98' | Chile, Brazilia [3D1]

18:00 Lună plină

Vocea tăcerii (Voice of Silence)
Hong Eui-jeong | 99' | Coreea de Sud [3D2]

20:30 Piața Unirii

Noaptea regilor (La nuit des rois)
Philippe Lacôte | 93' | Franța, Coasta de Fildes, Canada, Senegal [3D3]

■ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii

Mauritanul (The Mauritanian)
Kevin Macdonald | 129' | SUA, Marea Britanie [3U1]

■ USAMV OPEN AIR

21:45 Proiecții speciale

È pericoloso sporgersi
Nae Caranfil | 104' | România [3S1]

■ IULIUS PARC OPEN AIR

21:45 Supernova

Scandal în familie (Las mejores familias)
Javier Fuentes-León | 99' | Peru, Columbia [3P1]

■ UBB OPEN AIR

22:00 Zilele Filmului Românesc

Granița morții (The Border of Death)
Cătălin Apostol | 103' | România [3V1]

■ CETĂȚUIE OPEN AIR

21:45 Ce se întâmplă, documentarule?

Swamp City
Bogdan Pușlenghea, Ovidiu Zimcea | 105' | România [3X1]

■ CINEMA MĂRĂȘTI

19:30 Carte blanche San Sebastian

Clopotul morții (Death Knell)
Imanol Rayo | 95' | Spania [3Z1]

■ MUZEUL DE ARTĂ

19:30 Ce se întâmplă, documentarule?

Cârțița (El agente topo)
Maite Alberdi | 89' | Chile, SUA, Germania, Olanda, Spania [3M1]

21:30 Carte blanche San Sebastian

Ultimele zile de primăvară (La última primavera)
Isabel Lambert | 77' | Spania, Olanda [3M2]

■ PARCUL POLIGON FLOREȘTI

21:45 Piața Unirii

Încă un rând (Another Round)
Thomas Vinterberg | 115' | Danemarca, Suedia, Olanda [3F1]

Doamna Ida, veterana de la TIFF

Pe doamna Ida o găsești ușor: toată lumea o cunoaște în cinematograful. E pensionară acum, după o viață petrecută în birourile Romaniacinematograf. E prin culisele de la *Arta* și *Florin Piersic*, însă nu poate sta departe, așa că mai vine și ajută, oricând și cu orice e nevoie.

Cum v-ați întâlnit prima dată cu TIFF? Oh, de la prima ediție chiar! Eu am lucrat din 1990 până în 2005 la birourile centrale ale Romaniacinematograf, de noi țineau cinematografele din oraș. Din 2005 am lucrat la *Cinema Republica* (acum *Florin Piersic - n.r.*) și mai apoi la *Cinema Arta*, am fost coordonator acolo, iar ulterior am revenit la *Piersic*, așa că am lucrat cu TIFF de la începutul începutului și până acum, încă.

Cum ați văzut evoluția TIFF de-a lungul acestor 20 de ediții?

E foarte frumos când e festivalul, săliile sunt pline. Parcă totuși mi se pare că în-

ainte era mai multă lume la proiecții, mai ales în timpul zilei, dar, sigur, pe vremuri erau doar câteva locații, acum rulează mai multe filme în paralel, sunt zeci de locuri unde poți vedea filme la TIFF. A crescut mult și în fiecare an mai vin cu ceva nou, o idee, un eveniment, o secțiune.

Aveți vreo amintire specială din toți acești ani?

Amintirile îs toate speciale, că asta a fost viața mea, la cinematograful. Eu cel mai bine mă gândesc la bucuria oamenilor care veneau la film, cum umpleau sala toată, uneori nici nu intrau toți, și îmi

creștea inima să știu că-s și eu o parte din bucuria asta! Mă uit așa, înapoi, în timp și-mi amintesc cum eram toți împreună, și cu domnul Giurgiu, și cu toată echipa, că aici erau birourile lor în primii ani.

Doamna Ida face un gest larg pentru a cuprinde foaierul de la *Florin Piersic*, apoi privirea îi poposește asupra unui cuplu mai în vârstă care așteaptă să cumpere bilete.

Uite, pe dânșii îi cunosc de mulți ani. Vin la TIFF și iau multe bilete, mereu împreună, mereu de mână. Și pe domnul de colo, și el

e un mare cinefil, vine și la premiere. Sunt mai mulți spectatori fideli, vin să ne întrebă de reviste, de program, cu mai multe zile înainte, să-și ia bilete. S-au obișnuit, stau și la Q&A-uri, îs curioși să vadă actori sau regizori invitați. Pe noi, aicea, la *Florin Piersic*, mai vin să ne întrebe unde e domnul Piersic și chiar să ne ceară numărul lui de telefon! Ce să vă spun?! Dacă n-aș avea de treabă la cinematograful, că noi suntem gazde și trebuie să ne îngrijim de spectatori, cred că toată ziua numa' în sală la filme aș fi când e TIFF!

Ruxandra Predescu

Mai cald afară, mai mari reducerile

1% pentru fiecare grad peste
15°C în magazinul online

orange™

CĂLĂTORIA
merge mai departe

fă-ți filmul tău cu

transportator oficial TIFF.20

www.tarom.ro • (004) 021 9978 • (004) 0800 500 131 (TelVerde) • (004) 0371 529 000

CARTE BLANCHE SAN SEBASTIAN

Clopotul morții

Mafia este una dintre cele mai versatile organizații posibile. Este foarte firesc ca filmele despre mafie să fie și ele versatile și radical diferite. *Clopotul morții* / *Death Kneel* este un film foarte atipic pe bază de mafie, mafioțea și intersecția dintre familie și familie. Este un film și sec, și tupeist din Țara Bascilor. Poate fi undeva între polițier (se găsește un cadavru, cadavru dispărut, încep să moară posibili suspecti), tragedie (cum numai Mafia dintr-un oraș mic și izolat le toate cauza, chit că parțial involuntar) și dramă de familie (cu prea multe secrete și mult prea multe tăceri și multe lașități).

Pentru regizorul Imanol Rayo Hil-Kanpaiak, este (și) o ocazie bună pentru a oferi un expozeu despre utilizarea elipselor, a imaginilor și informațiilor lipsă. Uneori radicală, alteori iritantă, maniera sa de-a tăia acțiunii în afara

cadrelor și lăsa consecințe în afara secvențelor, uneori ghicite de către spectator, alteori indescifrabile. Este un suflu nou într-un gen cinematografic (dramele cu mafie) care ocazional se apropie mai mult de *Câinii* lui Bogdan Mirică decât de *Nașul* lui Coppola sau de *Gomora* lui Savianov & Garrone. Și bine face. Locurile lăsate goale din viețile unei familii cu prea multe legături mafioție nu fac automat filmul mai bun, mai frumos sau mai deștept, dar solicită ceva mai multă implicare de la spectator.

Clopotul morții / *Death Kneel* (Spania, 2020) rulează luni, 26 iulie, la Cinema Mărăști, de la ora 19:30. Regia: Imanol Rayo. Cu: Itziar Ituño, Eneko Sagardoy, Yon González, Asier Hernández, Iñigo Aranburu, Dorleta Urretabizkaia, Josean Bengoetxea, Kandido Uranga.

Cristi Mărculescu

SUPERNOVA

Ali(e)nare și iertare

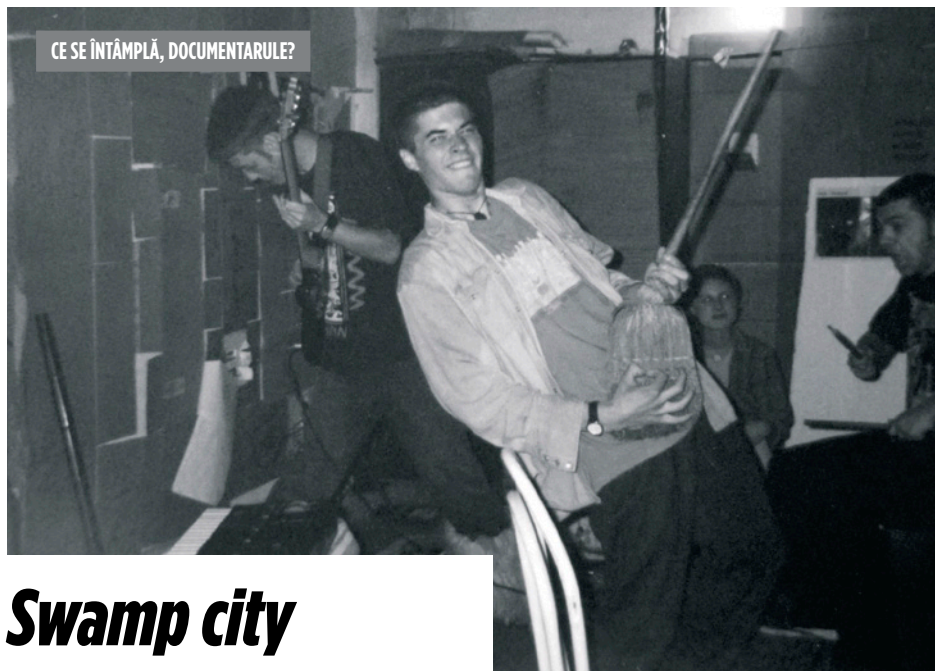
Falling / *Ali(e)nare* urmărește relația destabilizantă dintre tată și fiu (interpretați de veteranul Lance Henriksen și respectiv, de Viggo Mortensen), trecând prin ani de istorie comună și ajungând astăzi, când încearcă să facă pace și să amelioreze problemele de sănătate ale seniorului Willis (Henriksen). Filmul este debutul în regie al lui Mortensen, care reușește să compună o dramă curată. Pelicula supraveghează atent relația dintre cei doi și oferă lumină situațiilor umane ale ultimilor decenii, așa cum se materializează ele în State.

Este drept că nu poți desprinde *Ali(e)nare* de contextul propriu nord-american, căci fiecare personaj și fiecare micro-familie sunt ceva ce a mai fost văzut înainte, în mai toate dramele despre relații disfuncționale realizate peste ocean. În spatele acestei aparențe, există un ritm blând care întârzie pe deasupra narațiunii.

nii. Filmul este foarte vorbit – cum altfel Willis și John să scoată la iveală neliniștile trecutului și neîmplinirile prezentului? Dar cum John se menține aproape întotdeauna calm și cerebral, în comparație cu Willis, care suferă de demență și acționează cu impulsivitate, filmul este ghidat de această cuminenție și decență, care în cele din urmă, nu supără pe nimeni. În completarea blândeții, Mortensen insistă să privească totul melancolic și reia, prin juxtapunerea cadrelor, *flashback*-uri scurte, cărora de cele mai multe ori sunt atașate sunete sau bucăți muzicale sugestive. *Falling* are un bricolaj intern delicat, care poate transmite destul de multe despre drama acestor bărbați.

Ali(e)nare / *Falling* poate fi văzut luni, 26 iulie, de la ora 19:30, la Cinema Victoria. A doua proiecție va avea loc sâmbătă, 31 iulie, la ora 16:00, la Casa de Cultură a Studenților. Regia: Viggo Mortensen. Cu: Lance Henriksen, Viggo Mortensen, Terry Chen, Sverrir Gudnason, Hannah Gross, Laura Linney.

Diana Smeu

CE SE ÎNTÂMPLĂ, DOCUMENTARUL?

Swamp city

Am făcut și noi punk cum am putut. Făceam de dinainte de revoluție, cu casete de la sârbi și miliția pe urme. Cu chitări de la Reghin modificate cu druja și fără vreun contact cu idealurile și ideologiile care înveșmântau punkul vestic. *Swamp City* documentează o mișcare (punk) dintr-un oraș (Timișoara) pornind de la amintiri și povestiri ale unor băieți (pe atunci) veterani (acuma) ai unui fenomen care n-a avut parte de o istorie oficială, deși a scris istorie.

Documentarul lui Zimcea & Pușlenghea este ordonat și organizat în toate direcțiile, dar funcționează clar. Trece prin povestirile personale și arhivele (aproape inexistente, ale începuturilor entuziaste) și glisează prin toate colateralele necesare conturării unui context: discuțiile despre producția muzicală și compromisurile pe care underground-ul (nu) a acceptat să le facă, peisajul muzical și punctele lui oarbe. *Swamp City* arhivează un întreg deceniu (anii '90) pe care îl re-

descoperă cu căldură și tristețe, cu ironie și melancolie. Este un deceniu restricționat geografic (Timișoara), dar abundent în evenimente deschizătoare de drumuri. Primele posturi de radio și primele festivaluri post-decembriste, primele casete și prima televiziune de muzică aborigenă apar peste continuările unor mai vechi probleme și sisteme (reacțiile clasei de mijloc la muzicile underground, oportunitățile geografice de dinainte de '89 și dispariția lor din Timișoara pe parcursul deceniului 9). La fel ca Balta Albă (documentarul despre cartierul neașteptat de artistic al capitalei), *Swamp City* intervine necesar între nostalgiile personale și istorii culturale.

Swamp City (România, 2021) rulează luni, 26 iulie, la Cetățuie Open Air de la ora 21:45. Regia: Ovidiu Zimcea, Bogdan Pușlenghea. Cu: Andrei Racolța, Dacian Vâlcu, Florin Turtă, Dorothea Iordănescu.

Cristi Mărculescu

Educăm actorii principali din industria României

Creativitate, inovație, profesioniști adevărați – la fel ca în cinematografie, industria României nu poate avea un viitor fără aceste ingrediente de bază. TenarisSilcotub a creat un microsistem în care tinerii pasionați de inginerie pot evolua astfel încât primii lor ani de carieră să-i găsească în roluri principale în filmul carierei lor.

TenarisSilcotub a ales să fie alături de tinerii care aleg un parcurs educațional complex și își doresc să devină ingineri, să inoveze și să creeze viitorul. Compania este alături de ei prin programe gândite pentru a le potența talentul și a le oferi toate cunoștințele necesare unei evoluții alinate cu piața muncii și oportunitățile care îi așteaptă după absolvire.

În ultimii 15 ani, peste 600 de studenți care studiază în domenii tehnice la

universității din România au beneficiat de bursele de studiu acordate prin Roberto Rocca Education Program și alte sute au petrecut cel puțin 2 luni în sesiuni intensive de internship în fabricile TenarisSilcotub.

Suținerea tinerilor ingineri continuă și după absolvire. Prin Programul Global Trainee, tinerii talentați sunt îndrumați, pe parcursul a doi ani, prin experiențe diverse inclusiv internaționale și ajutați să devină viitorii lideri ai Tenaris.

Mihai Chirilov

“Truth may be stranger than fiction, but the films about the pandemic selected at TIFF are more compelling than the ongoing pandemic”

for the regular people whose inertia we’ve struggled hard to combat and win back to cinema, the blackmail would have most likely bordered on the ridiculous, and their choice — freedom or culture — would have been obvious. All that because, let me remind you, our authorities “support” culture. Some of them, the few and visionary ones, truly support it, and their determination made it possible for the festival to happen under these delicate circumstances.

TIFF Artistic Director Mihai Chirilov is of the opinion that in these pandemic times empathy, human connection, and emotional wounds should have mattered most

Football is not like cinema. The stadium which hosted the European championship was packed — at least that’s what it looked like on TV. Gone was the sophisticated calculation with occupancy rates allowed for open air events by current regulations.

Passionate football fans didn’t just sit still, they rubbed against each other, shouted and screamed; masks, which are mandatory for open air events, were a rare sight, even though people were periodically reminded to wear them.

Don’t think of this as a condemnation (or a zealous virtue signaling of the kind you see on Facebook). I would have done the same, I would have even forced my way in just like the British football hooligans, just like we used to do at the Danieliuc or Pintilie premieres in Bucharest in the 1990s, when we ended up breaking the windows of the Palace Hall in Bucharest. If I had any reservations, they were gone the second I saw a politician who specialized in regularly admonishing the population for not abiding by the rules taking a maskless selfie next to his childhood idol, a football player who happened to attend the game. You’d be a fool to believe what he and others like him say — after all, politicians do not say what they think, but what best suits the context.

Film is a different story. The occupancy rate restrictions are obeyed to the letter, because the authorities as ever “support” culture (though we all know the opposite is true). The chairs need to be placed at a rigorous dis-

Truth may be stranger than fiction, but the films about the pandemic selected at TIFF (because they do exist) are undoubtedly more compelling than the ongoing pandemic. Because they lack political and ideological circumstances, mainstream media manipulation, and accusatorial posts on Facebook.

tance, and heaven forbid, you cannot leave your seat for the world! The mask is mandatory, despite it having been ruled out in open spaces, and poor cinephiles would dutifully remain seated anyway, in absolute silence. That is not the first, nor the last in a series of absurd decisions which has successfully brainwashed people for the last year or so in the name of collective health, and which has almost achieved the impossible: to discredit pandemics itself, through aggressive, conflictual, asynchronous, incoherent or simply stupid commands. Compared to last year’s festival edition, which took place in full pandemic summer but did not even involve testing, the current edition would have required people to be vaccinated (or tested). We were so close to a sit-

uation in which culture was used as a coercive instrument of the vaccination campaign!

Is this the price to be paid for the diletantism of the government’s communication and management of the campaign? Let me just mention such bombastic actions as “Get vaccinated in style at the Bruckenthal Museum!” or mindboggling verdicts such as “The success of the vaccination campaign is reflected in the decline of the people’s willingness to get the vaccine.” Could the films at TIFF be just as appetizing as the “mititei”, the authentic local sausages that were offered for free at the Obor Market to lure vaccine non-believers? For a real TIFF lover, who would even sell a kidney in order to get a ticket to a sold-out screening, a jab would have been a mere bagatelle. On the other hand,

es. Others have almost ruined the local industry. Talking about the industry, truth be told, in normal times they respond to any stinky situation by signing petitions or protesting, but now they prefer to take a deep breath and hold their tongues. Just like dutiful protesters have chosen to stay immune to the piles of garbage lying in plain sight in Bucharest for several months now, because they fear they might upset or discredit the mayors whom they had voted for.

Truth may be stranger than fiction, but the films about the pandemic selected at TIFF (because they do exist) are undoubtedly more compelling than the ongoing pandemic. Because they lack political and ideological circumstances, mainstream media manipulation, and accusatorial posts on Facebook, otherwise falling within the utopian, yet hypocritical idea of being “together”. They are premonitory films (most of them predate the pandemic, such as *The Pink Cloud*, *The Dog Who Wouldn’t Be Quiet* or *Apples*) in which the authors’ imagination focused precisely on what should have mattered in the real pandemic: empathy, the human dimension of the tragedy and the emotional wounds that it brought about. Instead of bringing us close together, the sad reality has drifted us apart even more. Let us at least hope that fiction can bring us together again.

Where are you, Nanau, to make a new *Collective* about this crisis?

Mihai Chirilov

David Bonneville: „Within this broken family structure, everyone can relate to some degree”

David Bonneville is in Cluj with his debut in the feature film, *The Last Bath*, an intense drama about the twists and turns of faith, the complicated paths of altruism and the sweetness of loneliness.

It is a special film, as delicate as a dark chocolate praline, which transports you to another, timeless world, where the problems and traumas of the characters become universal. Josefina, an elderly woman about to take the monastic oath, is forced to return to her parents' home to care for her minor underage nephew. **AperiT**IFF talked to the director about the making of the film, his feelings about the Cluj screening, as well as the meaning of *The last bath* for him.

This is your first feature film, after many shorts. What it took you so long?

I think the feature comes at a point where I wanted to explore more out of the story; I wanted to develop characters to a deeper level, and narrative too, where I could speak more about the life of these characters in this place. I had ideas for feature films before, but this was the one that came soon after my masters in screenwriting, so I felt I could master the storytelling arena and be able to hold a full feature-length story.

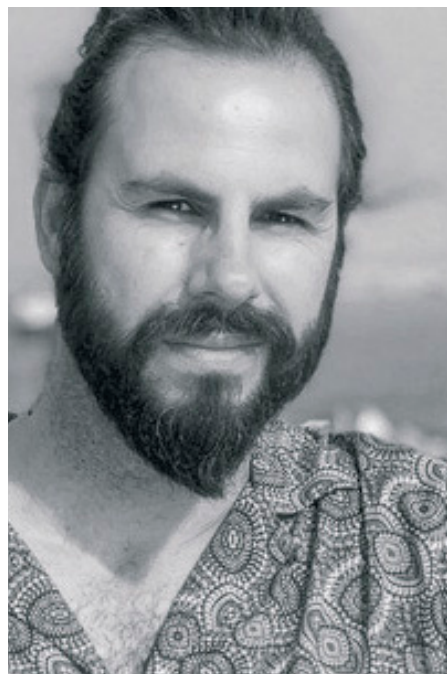
Who is Josefina, for you?

Josefina is a very complex person. I don't even see her as a character. She is a person that has a huge spiritual life. She has a lot of secrets within her, and I think she is fascinating to follow, to discover through her actions, because that's basically what I did: I depicted a person through more than what she says, what she does, through her actions, through her interactions

with God, with her past. We understand how anguished she feels when she goes into her house and that that house represents the past, her teenage years. We understand that she does not have a mother and that her family experience wasn't a happy one and that made her go to the convent and dedicate herself to God as an alternative. And then we see her actions with her nephew, the present-day family member that she reencounters after many, many years. So, I think we are like little flies in that house and we see her in her personal, most intimate moments and we see how she behaves with everything around her: her professional life, the house, the nephew, her sister.

For you, for whom is the last bath and what does it represent?

It's for everyone. It's a universal story. Within this broken family structure, everyone can relate to some degree. Because we all have parents, grandparents and we have all been a son or a daughter, so I think we can relate to that, experience, even if we come from a strong bond, from a happy family — there is always that “what if.” It always puts you in a different moment, in a different condition, when you believe the other people's lives through the film. And if you come from a broken family, if you have ever had issues with your family members, you will also be able to relate to the story and probably identify with the characters. It's also

a story about the lack of affection and the search for affection, about the relationship with God and with the spirituality, but also about physical, erotic love and family love, about transcendence... It has many themes that make complex and rewarding.

How did you feel about your first screening at TIFF? How did you feel the energy?

I felt there was good energy. To start with, we had an almost full house, which is very complimentary, very flattering. First thing when I entered that cinema and saw so many people, it made me feel slightly anxious, actually, because there were so many eyes looking at me when I was introducing the story, then so many eyes looking at the screen, so much silence. I felt there were some reactions, some

people laughing at some point of the story — which I was quite very amusing because I use a lot of subtle humor, which is there to relieve the tension, to balance out the more dramatic and intense moments. So, yeah, I liked to hear those laughs and I felt that people were paying attention, because there was also a lot of silence. And nobody left the room, which was amazing.

Are you a religious person?

I'm not. I used to be. When I was growing up I went to Sunday school and I was brought up in an Anglican education. When I was 15, I stopped. I stopped believing. I always sort of questioned slightly.

What made you stop believing? Was it one specific thing or many little ones?

I think at some point I was questioning too much and I was reading too much about religion and I was talking about it with many people and then I said, ok, it's time to stop because I have so many questions and I'm doubting so much... Even a kid I was already doubting, but at 15 I came to a point where I just said, enough, I just can't deal with this anymore.

Trauma — how important is this word for your story?

Quite important, especially the trauma that has caused these two sisters to follow different paths in life. It's a trauma that you second guess, because it's not explicit and it's never talked about and you never see it, but you sense it.

Director and writer David Bonneville was born on November 7, 1978, in Porto, Portugal. He is known for *O Último Banho / The Last Bath* (2020), *Cigano* (2013), and *Heiko* (2008).

Ion Indolean

Nae Caranfil, Excellence Award at TIFF: „At TIFF You Understand Why You See So Few Good Films at the Multiplex.”

Nae Caranfil receives an Excellence Award at TIFF this year. His debut *E pericoloso sporgersi* turns 30 this year and is screened in a restored version in Cluj for the first time.

It is a special film, as delicate as a dark chocolate praline, which transports you to another, timele.

You are a TIFF regular, most of your films had their premiere here. Do you have a memorable story from the festival?

The preview for *The Rest Is Silence*. Midnight, at the same time as the HBO party, a full house in what is now the Florin Piersic cinema. A hard-to-pin-down, near-suspect enthusiastic anticipation before screening. I suspected that most of the audience landed

straight from the cocktails, already in a good mood. So laughter exploded from the opening titles (I had included some ridiculous turn-of-the-century formulas) and continued throughout the 140 minutes of the film.

A contagious laughter that wallpapered everything, even moments or lines that we not intended to be comical. At one point, the king asks what a film director does, and as everyone around approximates an answer, he insists: if each crew member has a clear role, “what's this boy still got left to do?” Sure enough, laughter here too, the least wanted laughter I generated as a filmmaker in my life... I held my head in my hands and witnessed the disaster that ensued, powerless: drowned in laughter, the answer served by the protagonist — “I reign, Sir!” — was not heard. That was the crux of the film, the joyful paradox that brought the whole story to a point. At the end, a distinguished film critic who also happened to be my father chided me: I should have anticipated the laughter and created a pause before the decisive line was delivered. I protested, saying that that night's screening was completely atypical. And I was right. The TIFF screening in 2007 was so lou-

dly skewed to one side of the emotional spectrum that it just sabotaged the film.

You are a good joke teller. What's the best Nae Caranfil joke you heard?

“Do you know the one with Nae?” “No, thank god we didn't get to that point!” (from a girl I didn't get).

Your debut *E pericoloso sporgersi* turns 30 and is screened at TIFF in a restored version. Why should we see it (again) today?

Because it's a recalcitrant film. It refuses to retire before 70. Maybe, I hope, even after.

Three reasons to come to TIFF if you have never been before.

One: At TIFF you understand why you see so few good films at the multiplex. Two: The guilty pleasure of a few drunk nights during which you talk exclusively about cinema. Three: That imperious need for a real vacation that follows any round of TIFF!

E pericoloso sporgersi, 1993. Dir. Nae Caranfil. Starring: Natalie Bonifay, George Alexandru, Marius Stănescu screening at USAMV Open Air on July 26 at 9:45 PM and at Mărăști Cinema on July 30 at 7:30 PM.

THE FESTIVAL MUST GO ON
ANYTIME. ONLINE

TIFF UNLIMITED

Cinema-ul tău alternativ. De acasă.

SALE
23 IULIE - 26 SEPTEMBRIE

15 €*
3 luni

27 €*
6 luni

50 €*
12 luni

*Prețurile includ TVA. Toate tipurile de abonament beneficiază de acces gratuit timp de o lună

Abonează-te pe unlimited.tiff.ro și vezi filme premiate din toată lumea, de la cineaști care provoacă și inspiră. Conținut reînnoit constant, cu peste 200 de titluri disponibile.

Download on the
App Store

Download on
Apple TV

GET IT ON
Google Play

GET IT ON
android